

Arrest

nr. 68 049 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUKENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitisch moslim te zijn van Koerdische origine en afkomstig te zijn uit Suleimaniya (Noord-Irak). Uw vader wou, na de echtscheiding van uw moeder, hertrouwen met een andere vrouw. Die zou zich akkoord hebben verklaard op voorwaarde dat u zou uitgehuwelijkt worden aan haar neef. Op achtjarige leeftijd zou u religieus zijn gehuwd met (A.I.), een prominent persoon binnen de KDP (Koerdische Democratische Partij). Toen de betekenis van dit huwelijk tot u was doorgedrongen, zou u zich hiertegen hebben verzet. U zou daarom mishandeld zijn geweest door uw vader en uw stiefmoeder. Toen de druk werd opgedreven om een officieel huwelijk met hem aan te gaan, zou u de hulp hebben ingeroepen van uw moeder die momenteel in Iran woonachtig is. Zij zou akkoord zijn gegaan om u te helpen vluchten uit Irak. Op 12 oktober 2010 zou u

Irak hebben verlaten. Via Iran en een voorts onduidelijke reisweg, kwam u op 17 november 2010 aan in België. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw rijbewijs voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U hebt verklaard dat u Irak hebt verlaten omdat u door uw vader zou worden uitgehuwelijkt aan de neef van zijn tweede echtgenote. U vreest bij terugkeer te worden gedood door uw vader (CGVS, pg.16). Er dient echter te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt dat u in Irak daadwerkelijk door uw vader verplicht werd om tegen uw zin te huwen met (A.). De door u geschetste gang van zaken kan niet als aannemelijk worden beschouwd.

Zo verklaarde u dat u reeds op achtjarige leeftijd religieus met (A.) diende te huwen (CGVS, pg.9). Dit was de voorwaarde die zou zijn gesteld zodat uw vader met zijn tweede echtgenote zou kunnen huwen (CGVS, pg.9). Daar u op achtjarige leeftijd nog te jong was om als echtgenote te functioneren, zouden beide families tot de afspraak zijn gekomen dat u vanaf uw zestien jaar naar het huis van (A.) zou moeten gaan (CGVS, pg.10). Het is echter niet aannemelijk te stellen dat u, in de door u geschetste context, nog gedurende zeven jaar - u was 23 jaar toen u besloot Irak te verlaten (CGVS, pg.4) – dit huwelijk kon tegenhouden, toch indien er een dergelijke druk op u werd uitgeoefend.

Zo verklaart u dat u werd mishandeld omwille van het verzet dat u pleegde tegen het huwelijk (CGVS, pg.10). Deze mishandeling zou ernstige vormen hebben aangenomen: uw stiefmoeder liet u niet naar buiten gaan, u mocht niet naar familiefeesten gaan en tijdens de maaltijd mocht u niet bij hen zitten en mocht u enkel de restjes eten (CGVS, pg.10). U verklaart dat uw stiefmoeder u voornamelijk psychisch mishandelde (CGVS, pg.11), terwijl uw vader zijn voorkeur voor fysieke mishandeling niet onder stoelen of banken schoof. Hij zou u immers om de kleinste dingen hebben mishandeld (CGVS, pg.11). U omschreef kortweg uw positie in het gezin als dat van een slavin (CGVS, pg.15).

Het is dan ook opmerkelijk dat u vanuit deze ondergeschikte en slaafse positie zo lang het officiële huwelijk met (A.) kon tegenhouden. Dat uw vader, die volgens uw verklaringen de traditionele cultuur hoog in het vaandel droeg (CGVS, pg.9), achter de ondergeschikte positie van een vrouw staat (CGVS, pg.9), de eer van de familie als hoogste goed beschouwde (CGVS, pg.9) en weinig belang schonk aan het lot van zijn dochter (CGVS, pg.10) zó lang uw protest aanhoorde, zonder enige actie te ondernemen om u als hoofd van de familie er gewoonweg toe te verplichten, is dan ook niet aannemelijk te noemen. Zeker daar hij alle belang had bij het zo snel mogelijk voltrekken van dit huwelijk. Zijn tweede huwelijk was immers tot stand gekomen onder de voorwaarde dat u zou huwen met de neef van zijn tweede echtgenote. Niet enkel werd zijn eer geschonden door niet tegemoet te komen aan deze afspraak. Hij zou eveneens geconfronteerd worden met het dreigement van zijn tweede echtgenote - waar hij zo sterk zijn zinnen op had gezet (CGVS, pg.10) - dat zij hem zou verlaten mocht het huwelijk niet tot stand komen (CGVS, pg.14). Het valt in de gegeven context dan ook moeilijk te verklaren dat hij u niet eerder tot een huwelijk verplichtte.

U verklaart vervolgens dat de druk pas het jaar vóór uw vertrek werd verhoogd omdat uw echtgenoot eerder nog niet klaar zou zijn geweest om officieel in het huwelijk te treden (CGVS, pg.13). Dient echter te worden gesteld dat dit een verrassende gang van zaken is. U was immers sedert uw acht jaar aan hem uitgehuwelijkt en bovendien was de afspraak dat u op uw zestiende bij hem zou intrekken (CGVS, pg.10). Het valt dan ook moeilijk te verklaren dat een man, die volgens uw verklaringen reeds de leeftijd van uw vader had (CGVS, pg.9) en bovendien een belangrijke positie bekleedde (CGVS, pg.13) zich niet zou toeëigenen wat hem reeds toebehoort. Wat er ook van zij, het valt eveneens moeilijk te verklaren dat u nog gedurende een jaar de boot kon afhouden voor een huwelijk, toen ook uw echtgenoot begon aan te dringen om dit officieel te maken (CGVS, pg.15).

Bovenstaand werd reeds geargumenteed dat het weinig aannemelijk is dat uw ondergeschikte positie in uw familie u in de mogelijkheid stelde om überhaupt te protesteren tegen het reeds gearrangeerde huwelijk. Dat u dit echter nog een jaar kon volhouden onder druk van uw familie én de familie van uw echtgenoot, is nog minder plausibel. U verklaart immers dat uw echtgenoot een belangrijke positie inneemt (CGVS, pg.13). Zo belangrijk dat hij steeds werd vergezeld door zeven à acht mannen (CGVS, pg.13). Het valt dan ook moeilijk te verklaren dat een dergelijke invloedrijke man jarenlang zou dulden dat zijn toekomstige echtgenote hem in dusdanig diskrediet zou brengen door wijd en zijd te verspreiden dat zij niet met hem wilde huwen en te rebelleren (CGVS, pg.12). Iedereen was immers op de hoogte van uw probleem (CGVS, pg.12). Bovendien zou hij het laatste jaar toenemend onder druk zijn gezet door zijn eigen omgeving om het huwelijk officieel te maken en beledigde u hem zwaar door dit te weigeren (CGVS, pg.15).

Zeer merkwaardig is dat ondanks de belangen die beide posities hadden bij het voltrekken van dit huwelijk - uw vader diende zijn afspraak na te komen, zijn eer hoog te houden en het vertrek van zijn echtgenote tegen te houden; uw echtgenoot werd als invloedrijke man gekrenkt in zijn eer - u nooit met harde hand werd verplicht om in het huwelijk te treden. Nochtans hield niets hen tegen om het huwelijk te voltrekken. Uw vader had immers zijn akkoord al geruime tijd gegeven (CGVS, pg.9), uw huwelijk met de neef van zijn tweede echtgenote werd als bruidsschat gezien (CGVS, pg.12), u was reeds religieus met hem gehuwd (CGVS, pg.9) én uw echtgenoot stond onder grote druk om dit huwelijk te doen gelden (CGVS, pg.15). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u na een jaar nog steeds niet werd verplicht het huwelijk officieel te maken. Meer nog, er werd zelfs geen huwelijksdatum vastgelegd (CGVS, pg.14).

Ten slotte dient te worden aangestipt dat u maar weinig interesse toont in wat er zich na uw vertrek uit Irak mogelijks nog heeft afgespeeld. Dit is opmerkelijk daar uw vertrek uit Irak waarschijnlijk grote consequenties met zich heeft meegebracht voor uw familie. De afspraak tussen beide families werd immers niet nagekomen. Er kan dan ook worden verwacht dat uw vader alles in het werk zou stellen om u te vinden en de eer te herstellen. Toch vond u het niet noodzakelijk om uzelf op de hoogte te houden van de recente ontwikkelingen terzake. Zo stelt u dat uw buren een grote rol hebben gespeeld in uw vlucht uit Irak. Zij zouden op de hoogte geweest zijn van uw vluchtplannen, u zou vanuit hun huis uw moeder hebben gecontacteerd om uw vlucht voor te bereiden én uw buurmeisje zou u hebben begeleid tijdens het eerste deel van uw vlucht (CGVS, pg.13). Toch zou u geen contact meer met hen hebben opgenomen omdat u hen zogezegd niet in de problemen wilde brengen (CGVS, pg.14). Dient te worden opgemerkt dat zij, door deel uit te maken van uw vluchtpoging, zich reeds problemen op de hals hadden gehaald. Maar bovendien kan niet worden uitgesloten dat zij intussen al werden geïnterpelleerd over uw vluchtroute of in het ergste geval werden verantwoordelijk gesteld voor uw vlucht. Dat u zich niet heeft geïnformeerd over het lot van uw buurfamilie, temeer uw echtgenoot als prominent lid van de KDP over een zekere macht beschikt, is dan ook merkwaardig te noemen. In dezelfde lijn dient te worden opgemerkt dat u verder geen contact meer heeft opgenomen met uw moeder sinds u in België bent (CGVS, pg.4). Het is namelijk niet ondenkbaar dat uw vader heeft getracht ook met haar contact op te nemen. Temeer u aangaf dat uw familie wist dat u in Iran was en u bang was dat zij u zouden komen halen (CGVS, pg.9). Dat u zich evenmin over haar lot hebt bekommerd, is eveneens opmerkelijk te noemen. Het niet stellen van bovengenoemde handelingen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovenstaande argumentatie laat niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. U heeft uw voorgehouden vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Voorts wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak, waarvan u beweert afkomstig te zijn, geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De status van subsidiaire bescherming kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Ze tonen immers enkel uw identiteit en afkomst aan, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Ze doen echter op geen enkele manier uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster meent dat de motieven die aan de grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn. Verzoekster is van mening dat de aangevoerde motieven de beslissing niet kunnen dragen en dat de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van bestuur bijgevolg geschonden is.

Verzoekster merkt vooreerst op dat de commissaris-generaal de weigeringsbeslissing terecht niet motiveert door te verwijzen naar een gebrek aan bewijs inzake haar asielaanvraag.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal het niet aannemelijk acht dat verzoekster zich gedurende zeven jaar kon verzetten tegen het huwelijk met (A.I.). De commissaris-generaal heeft echter nagelaten acht te slaan op de verklaringen van verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS. Verzoekster verwijst te dezen naar citaten uit het gehoorverslag.

Verzoekster wenst te wijzen op een aantal feitelijke onjuistheden in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster herhaalt dat (A.) de eerste zes jaar zelf niet klaar was voor een huwelijk. Verzoekster ziet niet in hoe de commissaris-generaal tot de conclusie kwam dat zij "wijd en zijd" zou verkondigd hebben niet met (A.) te willen huwen. Verzoekster gaf tijdens het gehoor herhaaldelijk aan dat zij slechts beperkte sociale contacten had, concreet enkel met haar oom en buurmeisje.

Vervolgens stelt verzoekster dat aan een aantal voorwaarden reeds voldaan werd om het huwelijk met (A.) te voltrekken. Verzoekster was reeds religieus gehuwd en zowel haar vader als haar toekomstige echtgenoot zouden instemmen met een officieel huwelijk. Verzoekster stelt dat dit echter niet voldoende is: zij moet zelf instemmen met het huwelijk dat voor de rechtbank zou worden voltrokken.

Verzoekster argumenteert, middels verwijzing naar haar verklaringen, dat verweerder kort door de bocht gaat indien hij stelt dat het feit dat zij geen contact meer opnam met haar buurmeisje en haar moeder na haar vertrek afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.1.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat zij dient beschouwd te worden als behorende tot een sociale groep, met name de groep vrouwen die zich niet wensen te onderwerpen aan de islamitische traditie van uithuwelijking.

Verzoekster verwijst naar rapporten van Amnesty International en UK Border Agency omtrent de situatie van Iraakse moslima's die zich verzetten tegen een gearrangeerd huwelijk.

Verzoekster stelt dat zij niet op de bescherming van haar autoriteiten kon rekenen en er geen intern vluchtalternatief voor haar openstond.

Verzoekster betoogt dat zij voldoet aan de bepalingen van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

3.1.1. Verzoeksters twee middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.1.4. Verzoekster, die thans drieëntwintig jaar oud is, voert aan dat zij op achtjarige leeftijd werd uitgehuwelijkt zodat haar vader kon trouwen met zijn tweede vrouw en dat zij zich voortdurend in een sociaal geïsoleerde positie bevond binnen een familie waar de vader de traditionele waarden aanhield. Verzoekster beschrijft haar situatie in het gezin van haar vader als deze van een slavin. Zij stelt dat zij werd uitgehuwelijkt aan een man die een belangrijke positie had binnen het comité van de KDP – hij

werd voortdurend vergezeld door zeven tot acht personen (gehoorverslag p.13) – en die ongeveer veertig jaar oud is (gehoorverslag p.10). Op zestienjarige leeftijd zou verzoekster bij deze man intrekken doch verzoekster verzette zich zodat haar leven thuis de hel werd. De man had niet aangedrongen dat zij op haar zestiende met hem zou trouwen maar deed dit wel wanneer verzoekster tweeëntwintig jaar oud was (verzoekschrift, nr. 12-17).

Verzoekster beperkt zich hoofdzakelijk tot het louter herhalen van haar asielmotieven. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In casu is het niet plausibel dat verzoekster, gelet op haar voorgehouden ondergeschikte positie in haar familie, gedurende jaren kon weigeren om te huwen met een vooraanstaande man binnen de Koerdische samenleving. Waar verzoekster voorhoudt dat er geenszins kan besloten worden dat zij ruchtbaarheid had gegeven aan haar verzet te huwen met (A.) verwijst verweerder terecht naar het administratief dossier waarin verzoekster verklaarde: *“iedereen wist het”* (gehoor CGVS p. 12). Zij verklaarde tevens dat haar echtgenoot het laatste jaar toenemend onder druk werd gezet door zijn eigen omgeving om het huwelijk officieel te maken en verzoekster beledigde hem zwaar door dit te weigeren (gehoor CGVS p.15). De commissaris-generaal is dan ook terecht van oordeel dat het onverklaarbaar is dat een dergelijk invloedrijke man jarenlang zou dulden dat zijn toekomstige echtgenote hem publiek in dusdanig diskrediet zou brengen door te rebelleren tegen dit voorgenomen huwelijk. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekster, waar zij aanvoert dat *“(…) gedurende de eerste periode (toen verzoekster 16 tot 22 jaar was) dwong de vader van verzoekster haar nog niet om het huwelijk zelf te sluiten, aangezien haar toekomstige echtgenoot hier ook niet klaar voor was”* (verzoekschrift, nr. 32) in het geheel niet uitwerkt waarom haar echtgenoot, diens leeftijd en vooraanstaande positie mede in acht genomen, *“niet klaar was”* voor het huwelijk en dit bovendien tijdens een periode van zes jaar.

Van een asielzoekster kan tevens worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar recente situatie te bekomen. Het aanvoeren van actuele informatie is van primordiaal belang om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten. Verzoeksters verweer dat zij tijdens haar vlucht naar Europa tweemaal contact heeft opgenomen met haar moeder doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster sinds haar verblijf in België geen contact meer gehad heeft met haar moeder. Deze desinteresse is niet aanvaardbaar gelet op de inspanningen die haar moeder deed om verzoekster vanuit Iran, waar zij meer dan een maand bij haar moeder verbleef, via een smokkelaar per vliegtuig naar Europa te laten komen. Het is in deze omstandigheden niet aannemelijk dat verzoekster geen contact meer neemt met haar vanuit haar toevluchtsoord omdat ze niet wil *“(…) dat ze erachter komt waar ik verblijf”* (gehoorverslag p.3-4). Het is immers in verzoeksters belang om na te gaan of haar moeder kennis heeft van verzoeksters situatie in Irak. Dient te dezen te worden opgemerkt dat haar moeder ingevolge de echtscheiding met verzoeksters vader en haar huwelijk met een Iraniër ongestoord verblijf heeft in Iran zodat het des te onaannemelijker is dat zij haar moeder in het ongewisse wenst te laten omtrent haar actuele verblijfplaats.

Verzoeksters betoog dat zij haar buurmeisje niet wil contacteren omdat deze anders dient te liegen is evenmin aannemelijk gelet op het feit dat zij aanvoert dat deze burens haar reeds veel geholpen hebben en het vanzelfsprekend in verzoeksters belang is om informatie te bekomen vanuit de directe leefwereld van haar vader.

Voormelde vaststellingen ondergraven verzoeksters geloofwaardigheid. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet dient dan ook worden vastgesteld dat haar verklaringen bezwaarlijk *“samenhangend en aannemelijk”* zijn en voldoet zij aldus niet aan artikel 57/7ter, c).

De verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen door internationale mensenrechtenorganisaties volstaan niet om verzoeksters geloofwaardigheid te herstellen en vermogen niet aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst wordt vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een

reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering inzake de situatie in Noord-Irak en toont aldus niet aan dat zij een risico loopt zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS